

20.6.2018

EOAK/3813/2017

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Pasi Pölönen

Esittelijä: Esittelijäneuvos Juha Haapamäki

POLIISIN ILMOITUS RAHOISTA ULOSOTTOVIRANOMAISILLE

1 KANTELU

Kantelija ja hänen poikansa arvostelivat poliisin ja ulosottoviranomaisten menettelyä. Kantelija kertoi, että hänet pidätettiin syytä ilmoittamatta eikä hänelle annettu aikaa ottaa mukaan vaihtovaatteita ja pesutarvikkeita. Kantelijan ystävä toi myöhemmin poliisiasemalle tämän lompakon. Tällöin kantelija sopi vartijan kanssa, että 3 500 euroa ja asunnon avain laitetaan suljettuun kirjekuoreen odottamaan sitä, että kantelijan poika noutaa ne myöhemmin. Kuoren päälle kirjoitettiin kantelijan pojan nimi. Kuitenkin ulosottomies vei rahat, jotka kantelun mukaan kuuluivat kantelijan pojalla ja ne ulosmitattiin kantelijan ulosottoveloista. Kantelussa katsotaan, että asiassa on loukattu viestintäsalaisuutta ja syyllistytty virkarikokseen.

- - -

3 RATKAISU

3.1 Tapahtumatietoja

Poliisi oli ottanut kantelijan etsintäkuulutuksen perusteella kiinni 12.11.2016 - - -, koska hänet oli määrätty tuotavaksi Oulun käräjäoikeuden - - - pidettävään istuntoon. Kantelija oli viety - - - poliisivankilaan, josta hänet oli 13.11.2016 siirretty Oulun poliisivankilaan.

Kantelijan ystävä oli 12.11.2016 tuonut poliisiasemalle kantelijan lompakon, jossa oli rahaa 4 900 euroa. Kantelija sopi vartijan kanssa, että 3 500 euroa ja asunnon avain laitetaan suljettuun kirjekuoreen odottamaan sitä, että hänen poikansa noutaa ne myöhemmin. Kiinnioton kirjaamislomakkeelle oli merkitty ”jätti pojalle rahaa 3500 eura. poika noutaa rahat ja avaimen ma 14.11.2016 KK”.

Ylikonstaapeli oli rikoskomisario A:n kanssa keskusteltuaan soittanut ulosottovirastoon kertoen rahoista. Kihlakunnanulosottomies teki 13.11.2016 päätöksen, jonka mukaan Itä-Suomen poliisilaitosta kiellettiin luovuttamasta em. 3 500 euroa muulle kuin ulosottomiehelle. Rahat ulosmitattiin 14.11.2016 kantelijan ulosotossa perittävän olevien velkojen suoritukseksi ja ulosottomies otti rahat haltuunsa. Kantelijan pojan tultua myöhemmin samana päivänä poliisiasemalle hänelle annettiin avain ja OP-palvelukortti. Poliisin ulosottomiehelle luovuttamien rahojen osalta häntä neuvottiin kääntymään ulosottomiehen puoleen.

Kantelijan poika kävi vielä samana päivänä ulosottovirastossa vaatien saada haltuunsa kantelijan veloista ulosmitatut 3 500 euroa, joiden hän katsoi kuuluvan itselleen. Kihlakunnanvouti hylkäsi tämän oikaisuvaatimuksen 18.11.2016. Asiassa oli kuultu myös kantelijaa.

Kantelija teki ulosottovalituksen käräjäoikeudelle. Pohjois-Savon käräjäoikeus hylkäsi helmikuussa 2017 valituksen katsoen, ettei kantelija ole pystynyt osoittamaan eikä muutoinkaan ollut käynyt ilmi, että ulosmitatut rahat kuuluvat hänen pojalleen tai että ulosmitatut rahat ovat pojan isälleen luovuttamia rahoja.

Kantelija valitti päätöksestä Itä-Suomen hovioikeuteen. Hovioikeus katsoi lokakuussa 2017 antamassaan päätöksessä, ettei kantelijalla ollut valitusoikeutta asiassa. Käräjäoikeuden lausunto ulosottovalituksesta poistettiin ja valitus jätettiin tutkimatta. Puhelimitse saadun tiedon mukaan päätös on lainvoimainen.

3.2 Kannanotot

3.2.1 Kantelijan kohtelu kiinniotettaessa

Saatujen selvitysten mukaan kantelijalle on kiinnioton yhteydessä useaan otteeseen ilmoitettu kiinnioton peruste. Hänelle on myös ennen kuljetusta poliisivankilaan varattu aikaa ja tilaisuus ottaa mukaan haluamansa vaatteet ja tavarat. Poliisipartio on ollut kantelijan asunnolla noin 40 minuuttia.

Saatu selvitys on ristiriidassa kantelijan esittämän kanssa. Ainakaan asian lopputulokseen vaikuttavaa lisäselvitystä ei ilmeisestikään ole saatavissa. Asiassa ei ole tullut ilmi, että poliisi olisi tältä osin menettänyt tavalla, joka antaisi minulle aihetta toimenpiteisiin.

3.2.2 Viranomaisten menettely rahojen suhteen

Kantelussa on tältä osin kysymys 3 500 eurosta, jotka kantelijalle tuotiin - - - poliisiasemalle ja jotka sittemmin ulosmitattiin hänen veloistaan.

Aluksi totean, että rahat on tuotu poliisilaitokselle ilman viranomaisten myötävaikutusta ja täysin vapaaehtoisesti. Lisäksi on selvää, että kysymys ei ole kantelussa epäilystä viestintäsalaisuuden loukkaamisesta. Perustuslain mukaan kirjeen, puhelun ja muun luottamuksellisen viestin salaisuus on loukkaamaton. Kysymys on luottamuksellisen viestin suojasta. Tässä tapauksessa viranomaisten tiedossa on ollut, että kyseinen kirjekuori ei sisällä mitään viestiä. Kirjekuori on ollut vain rahan ynnä muun säilytyspaikka eikä sen avaaminen anna aihetta arvosteluun.

Korostan myös, että minun tehtäväni ei ole ottaa kantaa, kenelle kyseiset 3 500 euroa ovat kuuluneet. Asianosaisilla on ollut mahdollisuus käyttää ulosottolainsäädännön suomaa oikeusturvakeinoja. Asiassa ei ole tullut ilmi aihetta epäillä ulosottoviranomaisten ylittäneen asiassa harkintavaltaansa tai käyttäneen sitä väärin.

Sen sijaan asiassa herää kysymys poliisin menettelystä ilmoittaa rahoista ulosottoviranomaiselle. Ulosottoviranomaisella on sinänsä oikeus saada nyt puheena oleva tieto henkilön rahoista muulta viranomaiselta. Ulosottolainsäädännön lähtökohta on, että toinen viranomainen on pyynnöstä velvollinen antamaan ulosottoviranomaiselle tiedon velallisen varoista. Ulosotto-kaaren 3 luvun 67 §:n mukaan

Viranomaisen ja sen, joka hoitaa julkista tehtävää, on pyydettyessä ilmoitettava ulosottomiehelle kaikki tiedossaan olevat:

- 1) velallisen omaisuutta ja varallisuutta, tuloja, velkoja ja muuta taloudellista asemaa sekä maksuyhteyksiä koskevat tiedot;
- 2) velallisen työ- ja palvelussuhteita, eläkkeitä ja taloudellista toimintaa koskevat tiedot;
- 3) velallisen osoite- ja puhelintiedot samoin kuin muut yhteydenottoon tarvittavat tiedot.

Sen sijaan puheena olevan kaltaisesta oma-aloitteisesta ilmoittamisesta ei ole ainakaan nimellisesti säädetty.

Tämä kysymys on aiemminkin noussut esiin laillisuusvalvonnassa.

Aiempi laillisuusvalvontakäytäntö

Apulaisoikeusasiamies Ilkka Rautio marraskuussa 2004 antamassa päätöksessä dnro 605/4/02 oli kyse poliisiviranomaisen oma-aloitteisesta ilmoituksesta ulosottoviranomaiselle pidätetyn hallussa olevasta huomattavasta käteisrahamäärästä. Hän päätyi siihen, että tiedon antaminen ulosottoviranomaiselle ei ollut lainvastaista perustellen näkemystään seuraavasti:

"Ratkaisevaa kantelunalaisen yksittäistapahtuman arvioinnin kannalta on käsitykseni mukaan se, onko ko. tieto – poliisin toimenpiteen kohteena olevan henkilön hallussa oleva rahasumma – salassa pidettävää tietoa. Mikäli tieto on ollut salaista, ei sitä käsitykseni mukaan ole voinut edellä selostetun kaltaisen yleisluontoisen kirjeen perusteella luovuttaa. Ulosottolain 3 luvun 34 f § [3 luvun 67 §] on käsitykseni mukaan edellyttänyt pyynnön, joka koskee tiettyä yksilöitävissä olevaa ulosottoasiaa.

JulkL 24 §:n 1 momentin 23 kohdan on selitetty tarkoittavan henkilön taloutta kokonaisuudessaan tarkoittavia tietoja. Tällaisia tietoja ovat esimerkiksi päätoimesta saatavaa palkkaa koskevat tiedot. Laissa on tarkoitettu pitää salaisina sellaiset tiedot, joilla laajemmin kuvataan henkilön taloudellista asemaa, kokonaisvarallisuutta kokonaisuudessaan (Wallin – Konstari: Julkisuus- ja salassapitolainsäädäntö, 2000, s. 166-167). Lähtökohtaisesti voidaan käsitykseni mukaan todeta, että henkilöllä mukanaan oleva rahamäärä tai muu varallisuus ei kuvaa hänen kokonaisvarallisuuttaan. Jossain tapauksessa saataisi kuitenkin olla niinkin, että henkilön kokonaisvarallisuus ilmenisi siitä, mitä hänellä on mukanaan, mutta tässä kantelunalaisessa tapauksessa ei ole kuitenkaan kysymys tällaisesta tilanteesta. Asiakirjoista saatavan selvityksen perusteella minulla ei ole aihetta epäillä, että kysymyksessä olevan tiedon antamalla poliisi olisi paljastanut sellaisen henkilön taloutta koskevan tiedon, joka olisi JulkL:n nojalla salassa pidettävä.

Tapahtumasta saatujen tietojen perusteella myöskään JulkL 24 §:n 1 momentin 28 kohta ei näyttäisi tässä tapauksessa asettaneen estettä tietojen luovuttamiselle. Lisäksi on arvioitava, onko mahdollista, että kysymyksessä oleva tieto olisi poliisilain 43 §:n 2 momentissa tarkoitettu sellainen yksityisyyteen kuuluva seikka, jonka ilmitulo voi aiheuttaa henkilölle vahinkoa tai haittaa. Kun kysymyksessä oleva tieto on annettu ulosottoviranomaiselle, joka on käyttänyt tietoa vain oikeusjärjestyksessä säädetyn tehtävän täyttämiseen, ei käsitykseni mukaan kysymyksessä voi olla mainitussa lainkohdassa tarkoitettu vahinko tai haitta.

Edellä olevalla perusteella katson, että kantelussa tarkoitettujen tiedon antaminen ulosottoviranomaiselle ei ole ollut lainvastaista eikä minulla ole aihetta toimenpiteisiin yksittäisen poliisimiehen osalta. Asianomainen poliisimies on menetellyt poliisilaitoksella vakiintuneen käytännön mukaisesti, joka käytäntö on omaksuttu em. ulosottoviranomaisen poliisille osoittamasta kirjeestä.

Vaikka lähtökohtana voidaan pitää, että julkisen tiedon luovuttamiselle ei ole estettä, kuvautun kaltainen yleiseen yhteistoimintatapaan pohjautuva menettely ei ole henkilötietolainsäädännön näkökulmasta täysin ongelmaton."

Apulaisoikeusasiamies Rautio totesi, että julkisuuslain ohella on otettava huomioon myös esimerkiksi henkilötietolain 33 §. Sen mukaan

Joka henkilötietojen käsittelyyn liittyviä toimenpiteitä suorittaessaan on saanut tietää jotakin toisen henkilön ominaisuuksista, henkilökohtaisista oloista tai taloudellisesta asemasta, ei saa tämän lain vastaisesti sivulliselle ilmaista näin saamiaan tietoja.

Hän piti poliisin menettelyä ongelmallisena perustuslain 10 §:n mukaisen yksityiselämän suojan kannalta siltä osin kuin sillä on katsottu tarkoitettua sitä, että yksilöllä on oikeus elää omaa

elämäänsä ilman viranomaisten tai muiden ulkopuolisten tahojen mielivaltaista tai aiheetonta puuttumista hänen yksityiselämäänsä. Hän totesi myös, että tietosuojavaltuutettu oli todennut asiaa koskevan lainsäädännön olevan epäselvä. Raution mukaan jos menettelystä halutaan tehokas ja laajasti käytettävä, siitä olisi syytä säätää lailla. Joka tapauksessa hän piti selvänä, että ilmoitusmenettelystä tulisi olla ohjeet, joiden laatimisessa olisi otettu huomioon se, että menettely ei voisi johtaa lainvastaiseen tietojen antamiseen, ja joilla varmistettaisiin se, että menettelyä käytettäisiin yhdenmukaisesti.

Silloinen apulaisoikeusasiamies Petri Jääskeläinen puolestaan totesi elokuussa 2005 antamassaan päätöksessä (dnro 869/4/03), että rajavartioston oma-aloitteista ilmoitusta asiakkaan rahoista ulosottoviranomaiselle voidaan pitää sellaisena henkilön yksityisyyden suojaan kohdistuvana toimenpiteenä, jollaisesta tulisi säätää lailla. Myös hallinnon lainalaisuusperiaate edellyttää, että kaikki yksityishenkilön oikeusasemaan kohdistuva viranomaistoiminta on lakiin perustuvaa. Rajavartiolaitoksen tehtäviin ei ilman erityistä sääntelyä kuulu siviilioikeudellisten saamisten perimisen edistäminen.

Tämän päätöksen johdosta apulaisoikeusasiamiehen pyytämässä lausunnossa oikeusministeriö totesi helmikuussa 2006 (OM 9/03/2006) muun muassa, että ulosottoviranomaisen tiedonsaantitarpeet on arvioitu ulosottolain uudistuksissa. Lainvalmistelussa on lähdetty siitä, että ulosottoviranomaisen tiedonsaanti perustuu aina tämän viranomaisen omaan aktiivisuuteen. Ulosottoasioissa ei ministeriön käsityksen mukaan ollut tarvetta luoda järjestelmiä, jotka oikeuttaisivat muut viranomaiset tapauksesta riippumatta ja oma-aloitteisesti ilmoittamaan ulosottovelallista koskevia tietoja ulosottoviranomaisille sen lisäksi, mitä tuolloin jo oli ulosottolaisa säädetty.

Silloinen apulaisoikeusasiamies Jääskeläinen totesi syyskuussa 2008 päätöksessään dnro 2116/4/06, että hänen käsityksensä mukaan hänen em. aiemmassa päätöksessään lausuttu soveltuu vastaavasti myös vankeinhoitoviranomaisten menettelyyn. Vankeinhoitoviranomaisten lainmukaisiin velvollisuuksiin ei kuulu oma-aloitteisesti ilmoittaa ulosottoviranomaiselle vangin tilille tulleista rahasuorituksista. Apulaisoikeusasiamiehen tiedossa ei liioin ollut, että vankeinhoitoviranomaisten ja ulosottoviranomaisten välillä olisi säädetty tämänkaltaisesta yhteistoiminnasta.

Asia on tullut esille myös tullin osalta. Apulaisoikeusasiamies Maija Sakslin totesi lokakuussa 2016 tekemässään päätöksessä dnro 4114/4/15 em. aiempiin ratkaisuihin viitaten, että oma-aloitteinen ulosottoviranomaisten perinnän tehokkuuteen liittyvien päämäärien tukeminen ilman lain siihen antamaa selvää valtuutusta ei ole hallinnon lainalaisuuden vaatimus ja perusoikeuksien, kuten yksityisyyden suoja huomioon ottaen hyväksyttävää. Hänen mukaansa yksi keskeisiä hyvän hallinnon oikeusperiaatteita on tarkoitussidonnaisuuden periaate. Sen mukaan viranomainen voi käyttää toimivaltaansa vain siihen tarkoitukseen, johon se on määritelty tai muuten tarkoitettu käytettäväksi. Periaate sisältää myös yleisen kiellon käyttää väärin mitä tahansa viranomaisen tehtäviin ja toimivaltaan kuuluvaa elementtiä. Hän katsoi, että tullin menettely oma-aloitteisesti ilmoittaa ulosottoviranomaiselle kotietsinnän yhteydessä takavarikoiduista rahoista ulosottoon oli lakiin perustumaton.

Totean myös, että tiedossani on Vantaan kärjäoikeuden vahingonkorvausasiassa 30.4.2018 antama tuomio - - -, jossa on katsottu poliisilain 7 luvun 2 §:n oikeuttaneen poliisin oma-aloitteisesti ilmoittamaan kiinni otetun rahoista ulosottoon. Kärjäoikeus kuitenkin totesi poliisilain 7 luvun 2 §:n soveltamiskysymyksen olevan sillä tavoin oikeudellisesti epäselvä, että kantajaa ei veloitettu korvaamaan valtion oikeudenkäyntikuluja. Tuomiosta on valitettu hovioikeuteen. Korostan, että en seuraavassa tietenkään ota kantaa tuohon vireillä olevaan riita-asiaan, vaan oikeusasiamiehelle tehtyyn kanteluun ja poliisin menettelyyn myös yleisemmin.

Poliisin menettelyn arviointi

Saaduissa selvityksissä ja lausunnoissa on ilmoittamisen perusteeksi vedottu poliisilain 7 luvun 2 §:ään, jonka 1 momentti kuuluu seuraavasti:

Poliisin henkilöstöön kuuluvan virkamiehen tai muun 1 §:n 2 momentissa tarkoitetun henkilön vaitiolovelvollisuus ei estä tiedon antamista viranomaiselle tai julkista tehtävää hoitavalle yhteisölle, jolla säädetyn tehtävänsä vuoksi on tarve saada tieto muuten salassa pidettävästä seikasta taikka henkilön luotettavuudesta tai sopivuudesta tehtävään. Tietojen luovuttamisesta turvallisuuden kannalta merkittävään tehtävään pyrkivän tai siinä olevan henkilön luotettavuuden varmistamiseksi säädetään erikseen laissa.

Tuon lainkohdan esitöissä (hallituksen esitys 224/2010) on todettu, että ”käytännössä momentin ensimmäisen virkkeen mukainen tietojen antaminen tapahtuu yleensä pyynnöstä. Tämä ei olisi kuitenkaan antamisen välttämätön edellytys. Esimerkiksi rikostorjunnassa saattaa tulla eteen tilanteita, joissa rikoksen estämiseksi tietoja täytyy oma-aloitteisesti välittää toiselle viranomaiselle. Sama koskee muutenkin tietojen antamista toisen viranomaisen hoidettaviksi kuuluvien tehtävien suorittamista varten.”

Poliisilain 7 luvun 2 § on tullut voimaan vuoden 2014 alusta. Aiemmissa laillisuusvalvontaratkaisuuissa ei ole arvioitu poliisilain 7 luvun 2 §:n merkitystä puheena olevan kaltaisissa tilanteissa. Muiden kuin poliisiviranomaisten osalta sen soveltaminen ei sinänsä tulisi kysymykseenkään.

Viimeksi mainitulla säännöksellä ei käsitykseni mukaan ole ollut tarkoitus muuttaa aiempaa oikeustilaa nyt puheena olevan kaltaisissa tilanteissa. Vuoden 2013 loppuun voimassa olleen poliisilain 43 §:n mukaan

Poliisin henkilöstöön kuuluva tai muu 1 momentissa tarkoitettu henkilö ei saa tehtäviensä hoitoon kuulumattomalla tavalla käyttää hyödykseen eikä luvatta muille ilmaista sellaisia henkilön yksityisyyteen kuuluvia seikkoja, jotka hän on saanut tässä tehtävässään tietoonsa ja joiden ilmitulo voi aiheuttaa henkilölle vahinkoa tai haittaa. Vaitiolovelvollisuus ei kuitenkaan estä asian ilmaisemista viranomaiselle tai julkista tehtävää hoitavalle yhteisölle, jolla säädetyn tehtävänsä vuoksi on tarve saada tieto muutoin salassa pidettävästä seikasta taikka henkilön luotettavuudesta tai sopivuudesta.

Tämän säännöksen esitöissä todettiin muun muassa, että viranomaisia, joille muutoin salassa pidettävien tietojen luovuttaminen olisi käytännössä tarpeen, olisivat ylimpien laillisuusvalvontaviranomaisten ohella muun muassa sosiaali-, tulli- ja rajavartiolaitokset. Julkista tehtävää hoitavilla yhteisöillä tarkoitettaisiin esimerkiksi valtion liikelaitoksia (hallituksen esitys 57/1994).

Poliisilain 7 luvun 2 §:n 1 momentti on varsin yleisluontoinen eikä sitä säädettäessä ilmeisesti ole ajateltu ainakaan nimenomaisesti tietojen oma-aloitteista luovuttamista ulosottoviranomaisille. Poliisihallituksen mukaan ilmoittamisesta ei ole ohjeistusta. Totean myös, että tällaiselle järjestelylle ei oikeusministeriön edellä mainitun lausunnon mukaan ole katsottu olevan tarvetta ulosottoa koskevassa lainsäädännössä, joka perustuu ulosottoviranomaisten oikeuteen saada pyynnöstä tietoja toisilta viranomaisilta. Myös nykyisin voimassa olevan ulosotto-kaaren 3 luvun 67 § lähtee tästä. Näin ollen poliisin oma-aloitteista ilmoitusta ei nähdäkseni voida perustella myöskään henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa annetun lain 19 §:n 1 momentin 13 kohdalla, jossa säädetään tietojen antamisesta ulosotto-kaaren mainitun pykälän mukaisesti.

Edellä mainituissa aiemmissa laillisuusvalvontaratkaisuuissa esille otetut näkökohdat ovat nähdäkseni edelleen relevantteja ja niitä voidaan soveltaa myös nyt käsillä olevaan tapaukseen.

Niiden sekä ulosottolainsäädännön ja oikeusministeriön esittämän kanssa sopisi huonosti yhteen poliisilain 7 luvun 2 §:n tulkitseminen niin, että se oikeuttaisi poliisin omasta aloitteestaan säännönmukaisesti ilmoittamaan ulosottoviranomaisille poliisin tietoon tulleista henkilön rahoista. Tämä korostuu, jos henkilölle perittävänä olevien velkojen perusteella ei välttämättä ole mitään tekemistä rikollisen toiminnan kanssa.

Sinänsä on selvää, ettei tilanne ole myöskään se, että poliisi ei voisi koskaan ottaa yhteyttä ulosottoviranomaisiin. Mutta esimerkiksi tässä tapauksessa ilmoitukselle ei ole esitetty mitään poliisin lakisääteisiin tehtäviin pohjaavaa perustetta. Poliisin tehtäviin ei ilman erityistä sääntelyä kuulu esimerkiksi siviilioikeudellisten saamisten perimisen edistäminen.

En kuitenkaan katso olevan syytä arvostella ylikonstaapelia tai rikoskomisario A:ta. Kyse on ilmeisen vakiintuneesta toimintatavasta, jolle on nähtävissä perusteita poliisilain 7 luvun 2 §:n sanamuodosta ja tuon lainkohdan esitöistä. Itse kuitenkin katson edellä esittämilläni perusteilla, että tässä tapauksessa olisi ollut perustellumpaa pidättäytyä ilmoittamasta rahoista omaaloitteisesti.

Saatan käsitykseni rikoskomisario A:n ja ylikonstaapelin tietoon.

4 TOIMENPITEET

Käsitykseni mukaan poliisi ei ole menetellyt asiassa lainvastaisesti. Kuitenkin edellä kohdassa 3.2.2 esittämäni nojalla katson, että olisi ollut perustellumpaa pidättäytyä ilmoittamasta omaaloitteisesti ulosottoviranomaiselle rahoista, jotka kantelijalle tuotiin poliisiasemalle. Saatan käsitykseni ylikonstaapelin ja rikoskomisario A:n tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän heille jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Koska he ovat ilmeisesti toimineet poliisilaitoksen vakiintuneen käytännön mukaan, lähetän jäljennöksen päätöksestäni myös Itä-Suomen poliisilaitokselle.

On sinänsä tärkeää, että ulosoton tehokkuutta ylläpidetään ja että tämän varmistamiseksi tehdään myös viranomaisyhteistyötä. Kuitenkin jos puheena olevasta menettelystä halutaan tehokas ja oikeusvarma, siitä olisi syytä säätää lailla. Tällöin voitaisiin turvata sitä, että menettely ei johtaisi lainvastaiseen tietojen antamiseen ja varmistettaisiin, että menettelyä käytettäisiin yhdenmukaisesti. Poliisihallitus on lausunnossaan ilmoittanut, että nykyisin menettelyä ei ole edes ohjeistettu.

Lähetänkin jäljennöksen päätöksestäni tiedoksi myös sisäministeriölle ja oikeusministeriölle sekä Poliisihallitukselle.